

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/60/2024
Identifikačné číslo spisu:	5622010501
Dátum vydania rozhodnutia:	08.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5622010501.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč - Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného L. U., pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 8. januára 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného L. U. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 4. mája 2023, sp. zn. 3To/36/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. U. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 7. februára 2023, sp. zn. 2T/103/2022 bol obvinený L. U. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“), uznaný vinným zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- 9. júna 2022 v presne nezistenom čase asi o 23.00 hod. prišiel k dverám bytu č. XX nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu na Ulici V. U. XXX/XX v C. L. - U., kde opakovane zvonil na zvonček a búchal na dvere bytu asi 3 minúty, kde po ich otvorení M. A., narodenou XX. L. XXXX, sa s ním rozprávala asi 5 minút, následne ho vpustila do bytu a zavrela dvere, kde následne ju L. U. chytil oboma rukami za ramená a začal ju spredu tlačiť do obývačky bytu, kde ju následne chytil pravou rukou za hrdlo, hodil ju na gauč, hneď si na ňu ľahol, M. A. sa ho snažila odsotiť, ale sa jej to nepodarilo, následne ju L. U. otočil na brucho, jednou rukou M. A. zdvihol ruky nad hlavu, kde jej ich silno držal obe naraz a svojou druhou rukou jej stiahol legíny, aj nohavičky, následne si L. U. stiahol nohavice a odzadu do nej prenikol, na čo sa mu M. A. snažila vytrhnúť, bránila sa ale toto sa je nepodarilo, pretože na nej ležal, opakovane do nej vnikal, pričom M. A. nemohla kričať o pomoc, lebo mala na tvári vankúš, do ktorého ju tlačil, celý čas do nej vnikal zozadu, polohu nezmenil a následne sa do nej vyvrcholil, čím týmto konaním jej spôsobil zranenia: 2 modriny na ľavom ramene, 3 cm modrinu v oblasti ohanbia, 1 cm modrinu v oblasti bedra, 5 cm bledo-hnedú modrinu v oblasti krížov, naznačenie natrhnutia v oblasti prednej komisury vulvy, vulva - vagína bez hematómov, kde s uvedenými zraneniami bola na lekárskom

ošetrení v gynekologickej ambulancii v Liptovskom Mikuláši.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 4. mája 2023, sp. zn. 3To/36/2023, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Martina Alušica, advokáta so sídlom Madačova 1/A, Ružomberok, vo svoj prospech dovolanie z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený v tom, že v prípravnom konaní boli vykonávané procesné úkony vyúsťiace do dovolaní napadnutého rozsudku za účasti ustanoveného obhajcu JUDr. Ľuboša Racka PhD., hoci obaja (spolu s obhajcom) oznámili stratu vzájomnej dôvery podaním doručeným súdu 11. októbra 2022, ktorým ustanovený obhajca požiadal o oslobodenie od povinnosti obhajovania na podklade oznámenia matky obvineného, že podá na ustanoveného obhajcu sťažnosť Slovenskej advokátskej Komore z dôvodu spolupráce s vyšetrovateľom, voči čomu sa obhajca ohradil s tým, že ustanovený obhajca po dobu štyroch mesiacov nezabezpečil prepustenie obvineného z väzby a aj keď dovolateľovi je zrejmé, že obhajca v zásade nemôže dosiahnuť rozhodnutie o prepustení obvineného z väzby (keďže o prepustení z väzby nerozhoduje, ale koná tak súd), stratou dôvery mal na mysli skutočnosť, že obhajca sa nezúčastnil všetkých plánovaných procesných úkonov, a to konkrétne výsluchu konaného 1. augusta 2022, nevzniesol námietku zaujatosti voči vyšetrovateľovi, poukazujúc pritom na rozhodnutie najvyššieho súdu spisovej značky 2TdoV/8/2012 z 27. marca 2012. V dôsledku straty dôvery si obvinený zvolil obhajcu sám podľa vlastného výberu, a to 29. novembra 2022, o čom vyrozumel vyšetrovateľa, čo plynie zo zápisnice o preštudovaní spisu z 30. novembra 2022, napriek tomu nebolo zvolenému obhajcovi umožnené tohto úkonu sa zúčastniť a úkon preštudovania vyšetrovacieho spisu vykonal ustanovený obhajca, pričom prístup k spisu mu (zvolenému obhajcovi) bol umožnený až 2. decembra 2022. Obvinený ďalej namietal, že v prípravnom konaní konal a rozhodol orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vzhľadom na jeho pomer vyplývajúci z ustanovenia § 30 ods. 1 Trestného poriadku k obvinenému, keďže vyšetrovateľ kpt. Mgr. T. P. mal v minulosti s obvineným spor, na podklade čoho podal na obvineného trestné oznámenie, následkom ktorého vystupoval v dotknutom trestnom konaní ako poškodený s tým, že vyšetrovateľom iniciované trestné konanie skončilo jeho (obvineného) uznaním vinným z trestného činu útoku na verejného činiteľa (rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš spisovej značky 0T/25/2016). Podľa názoru obvineného, vzhľadom na túto skutočnosť, mal samotný vyšetrovateľ oznámiť dôvody pre svoje vylúčenie, čo však neurobil a neurobil tak ani ustanovený obhajca, hoci ho na túto skutočnosť obvinený upozornil. Z uvedených skutočností potom obvinený vyvodil existenciu dôvodu dovolania aj podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, keďže úkony prípravného konania, ktoré sa stali podkladom odsudzujúceho rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, vykonával zaujatý vyšetrovateľ, pričom obhajca potvrdzujúc takto dôvody pre stratu dôvery ostal nečinný a námietku zaujatosti vyšetrovateľa nepodal s tým, že v tomto smere pochybil aj súd, ktorý nezbavil ustanoveného obhajcu povinnosti obhajoby. V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal, že tak rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj súdu odvolacieho, nespĺňajú požiadavky pre náležité odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keďže zistená dôkazná situácia je logickým predpokladom pre iný právny záver, ako je obsiahnutý v dôvodoch napadnutých rozhodnutí, súdy nižšieho stupňa postupovali podľa metód interpretácie, ktoré sú, podľa názoru obvineného, nezlučiteľné s princípom zákonnosti, rozumnosti, zásadou spravodlivého hodnotenia dôkazov namietajúc pritom, že súd prvého stupňa subjektívne vyhodnotil vykonané dôkazy v jeho (obvineného) neprospech, vrátane dôkazov, ktoré vyznievali v jeho

prospech, a to znalecký posudok MUDr. I. B., PhDr. L. F., svedecké výpovede Q., W., U. s tým, že súdy nižšieho stupňa založili svoje odsudzujúce rozhodnutia v zásade na výpovedi poškodenej, ktorej tvrdenia si v zásadných bodoch odporujú, neboli ničím verifikované, naopak boli vyvrátené výsluchom svedka W., ako aj znaleckými posudkami MUDr. I. B. a PhDr. L. F., výpoveďami svedkyne Q. a svedka U., ale aj SMS komunikáciou, z ktorej je zrejmé, že poškodená sa snažila ovplyvňovať svedkyňu R. Q. vo svoj prospech, pritom súd prvého stupňa neuveril svedkovi W. a obvinenému s odôvodnením, že boli pod vplyvom alkoholu, avšak v tejto súvislosti úplne ignoroval skutočnosť, že aj samotná poškodená bola pod vplyvom alkoholu (čím sa súdy nižšieho stupňa dopustili porušenia pravidiel formálnej logiky). V tejto súvislosti obvinený vyčítal súdom nižšieho stupňa, že sa nijakým spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že poškodená dala šatstvo a posteľnú bielizeň vyprať, čím zničila biologické stopy, pričom znalkyňa MUDr. I. B. pri svojom výsluchu uviedla, že s najväčšou pravdepodobnosťou zranenia poškodenej vznikli pri dobrovoľnom pohlavnom styku, navyše s ohľadom na rozporné výpovede poškodenej deň a čas pohlavného styku medzi poškodeným a obvineným ostal neobjasnený s tým, že znalec PhDr. L. F. konštatoval zníženú špecifickú vierohodnosť poškodenej, jej zvýšený sklon k predvádzaniu sa, teatrálnosti s nemožnosťou vylúčiť tendencie k dramatizácii, ako aj sklony k účelovému spracovaniu udalostí, v dôsledku čoho, podľa názoru obvineného, nebol v prejednávanej veci zistený skutkový stav, o ktorom by neexistovali dôvodné, rozumné pochybnosti, v dôsledku čoho sa súdy nižšieho stupňa dopustili porušenia zásady voľného hodnotenia dôkazov, zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ale aj zásady prezumpcie neviny. V tejto súvislosti ešte obvinený zdôraznil, podľa jeho názoru, rozpory vo výpovediach poškodenej ohľadom dňa a času znásilnenia, ako aj spôsobu vojdenia obvineného do bytu, ako aj skutočnosť, či poškodená mala alebo nemala na sebe podprsenku a či sa k obvinenému správala blízko dôverne.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že:

I. Uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/36/2023 zo 4. mája 2023 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), ods. e), ods. g) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 31 ods. 1, § 43 ods. 1 Trestného poriadku, § 168 ods. 1 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného.

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/36/2023 zo 4. mája 2023 a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/103/2022 zo 7. februára 2023 a zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením citovaného uznesenia Krajského súdu v Žiline a rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, stratili podklad.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vyjadril názor, že obvineným formulované dovolacie námietky, podľa jeho názoru, smerujú primárne do oblasti skutkových zistení, spôsobu hodnotenia dôkazov s tým, že obvinený polemizuje s odôvodnením rozhodnutí súdov nižšieho stupňa a snaží sa presadiť vlastnú pre neho priaznivejšiu verziu skutkových zistení, pritom súdy nižšieho stupňa v potrebnej miere vysvetlili na základe akých právnych úvah dospeli ku svojim skutkovým zisteniam a právnym záverom. K zaujatosti vyšetrovateľa prokurátor uviedol, že vyšetrovateľ bol pri bežnom rutinnom policajnom zákroku atakovaný odsúdeným bez spôsobenia ujmy na zdraví, čo predstavuje bežnú rutínu situáciu, ktorá z tohto dôvodu vylúčenie podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku nezakladá, navyše obvinený túto svoju námietku zaujatosti bez meškania nevzniesol, a preto ani vyšetrovateľ o nej nemohol rozhodovať, navyše v konaní pred súdom boli opätovne vykonané všetky dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného v intenciách § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods.

1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

V tejto súvislosti obvinený namietal, že medzi ním a jeho ustanoveným obhajcom došlo k vzájomnej strate dôvery, čo obhajca oznámil podaním doručeným súdu 11. októbra 2022, ktorým požiadal o oslobodenie od povinnosti obhajovania na podklade oznámenia matky obvineného, že podá na ustanoveného obhajcu sťažnosť Slovenskej advokátskej Komore z dôvodu spolupráce s vyšetrovateľom, voči čomu sa obhajca ohradil s tým, že ustanovený obhajca po dobu štyroch mesiacov nezabezpečil prepustenie obvineného z väzby a aj keď dovolateľovi je zrejmé, že obhajca v zásade nemôže dosiahnuť rozhodnutie o prepustení obvineného z väzby [keďže o prepustení z väzby nerozhoduje, ale koná tak (rozhoduje) súd], stratou dôvery mal na mysli skutočnosť, že obhajca sa nezúčastnil všetkých plánovaných procesných úkonov, a to konkrétne výsluchu konaného 1. augusta 2022 a nevzniesol námietku zaujatosti voči vyšetrovateľovi, hoci ho obvinený na to opakovane upozorňoval, pričom súd napriek týmto skutočnostiam ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania neoslobodil, hoci tak urobiť mal.

Podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku zo závažných dôvodov môže byť ustanovený obhajca na svoju žiadosť alebo žiadosť obvineného oslobodený od povinnosti obhajovania a namiesto neho zvolený alebo ustanovený iný obhajca. Iný obhajca môže byť obvinenému ustanovený aj vtedy, ak si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti.

Podľa § 43 ods. 2 Trestného poriadku o oslobodení ustanoveného obhajcu rozhodne predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Z predloženého spisu, ale aj samotného dovolania obvineného, plynie, že dovolateľ v prípravnom konaní obhajcu (ustanoveného súdom) mal, preto jeho právo na obhajobu v tomto smere porušené nebolo. Obvinený však, poukazujúc pritom na konkrétne dôvody, v podanom dovolaní tvrdil, že ustanovený obhajca mal byť sudcom pre prípravné konanie (keďže išlo o štádium prípravného konania) oslobodený od povinnosti obhajovania, k čomu ale nedošlo. Obvinený sa teda touto dovolaciou námietkou domáhal preskúmania správnosti rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, ktorým ustanoveného obhajcu neoslobodil od povinnosti obhajovania. Vychádzajúc z ustanovenia § 43 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 185 ods. 2, veta druhá, Trestného poriadku proti uzneseniu o ne/oslobodení obhajcu od povinnosti obhajovania sťažnosť prípustná nie je, preto preskúmanie správnosti rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie z hľadiska zachovania práva obvineného na obhajobu prichádzalo do úvahy v rámci odvolacieho konania, keďže jedným z dôvodov zrušenia rozhodnutia súdu prvého stupňa je, vychádzajúc z ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, porušenie ustanovenia, ktorým sa má zabezpečiť právo obhajoby [vzhľadom na to, že okresný súd ako súd prvého stupňa nemá vo vzťahu k sudcovi pre prípravné konanie postavenie nadriadeného orgánu (postavenie súdu vyššieho stupňa, respektíve vyššiu funkčnú príslušnosť), nebol oprávnený správnosť jeho (sudcu pre prípravné konanie) rozhodnutia o neoslobodení obhajcu od povinnosti obhajovania, či jeho nekonania v tomto smere, preskúmať, meniť a ani zrušiť, či neprihliadať na jeho účinky - v zmysle zásady „ne bis in idem“ („nie dvakrát o tej istej veci“) - primerane k tomu stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 15/2017 B.]. Obvinený však najneskôr v odvolacom konaní porušenie jeho práva na obhajobu z dôvodu, že v prípravnom konaní ustanovený obhajca nebol sudcom pre prípravné konanie oslobodený od povinnosti obhajovania, nenamietal.

Obvinený, ktorému v dovolacom konaní namietané okolnosti sú známe už v pôvodnom konaní a napriek tomu ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, v rámci ktorého by ich bolo možné napraviť, neuplatní, dáva týmto jednoznačne najavo, že ich nepovažuje za spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť jeho postavenie, či spôsobiť mu zásadnú ujmu na jeho právach. Inak povedané, obvinený, ktorý v skoršom štádiu trestného konania rezignuje na svoje práva a napriek znalosti ich porušenia sa nedožaduje ich nápravy už v tomto skoršom štádiu (v rámci odvolacieho konania), kedy ešte nie je vec právoplatne skončená, nemôže sa v neskoršom štádiu trestného konania po právoplatnom skončení veci ich nápravy úspešne domáhať, keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov, ako to už bolo uvedené, predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok, pričom takýmto vadami nemôžu byť vady, ktoré obvinený v štádiu odvolacieho konania nepovažoval za tak závažné, aby sa ich nápravy napriek ich poznaniu domáhal (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 57/2007 a k otázke súladnosti citovanej právnej úpravy podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku s Ústavou Slovenskej republiky rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2016 z 15. júna 2016).

Napriek tomu nad rámec uvedeného, pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že z nezávislosti advokácie (právnickej profesie) na štáte vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi

obhajcom a obvineným, či už mu bol obhajca pridelený v režime právnej pomoci poskytovanej štátom, alebo si ho platí klient sám. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú zmluvné štáty/príslušné vnútroštátne orgány povinné zasiahnuť iba vtedy, ak nedostatky na strane ustanoveného obhajcu sú očividné, alebo ak sú na ne dostatočne upozornené iným spôsobom [rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Kamasinski proti Rakúsku, Shekhov proti Rusku), pričom to isté platí potom i pre obhajcu zvoleného obvineným (rozsudok vo veci Imbrioscia proti Švajčiarsku)].

Z relatívnej nezávislosti výkonu advokátskej praxe vyplýva, že štát advokáta neriadi a nenesie zodpovednosť za jeho činy (rozhodnutie ESLP vo veci Alvarez Sanchez proti Španielsku). Pokiaľ sa však obhajca dopustí zjavnej procesnej chyby, v dôsledku ktorej by malo dôjsť k odmietnutiu podaného opravného prostriedku, mal by príslušný súd prijať určité pozitívne opatrenia - napr. vyzvať právneho zástupcu, aby svoj omyl napravil (rozsudok ESLP vo veci Czekalla proti Portugalsku, Andreyev proti Estónsku).

Predstava obvineného, vyjadrená v jeho písomnom podaní, že jemu ustanovený obhajca nedostatočne obhajuje jeho záujmy, nie je dôvodom na to, aby súd ustanoveného obhajcu zbavil povinnosti obhajoby a namiesto neho ustanovoval iného obhajcu, pokiaľ reálne nie je na to preukázaný závažný dôvod, alebo že si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 28. januára 2015, sp. zn. 5Tdo/80/2014).

Vzhľadom na to, že o ne/prepustení obvineného z väzby rozhoduje súd, čoho si je napokon vedomý aj obvinený (ako to plynie z jeho dovolania), skutočnosť, že obhajca po dobu štyroch mesiacov nedosiahol jeho prepustenie z väzby na slobodu nijakým spôsobom dôvod pre oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania neopodstatňuje, obdobne tak len všeobecné konštatovanie, že obhajca sa nezúčastňoval všetkých procesných úkonov, ktorých sa zúčastniť mohol, konkrétne výsluchu konaného 1. augusta 2022 bez poukázania na konkrétny význam úkonu, ktorého sa obhajca nezúčastnil, bez vysvetlenia, ako konkrétne mal obhajca svojou účasťou na úkone ovplyvniť dôkaznú situáciu, či inak postavenie obvineného, a to zásadným spôsobom, pre nepreukázanie závažnosti dôvod pre oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania neopodstatňuje (navyše z obsahu spisu je zrejmé, že ustanovený obhajca sa v prípravnom konaní zúčastnil takmer všetkých procesných úkonov s výnimkou výsluchu svedka L. U. konaného 1. augusta 2022, ktorého výpoveď však nemožno z hľadiska dôkaznej situácie hodnotiť ako zásadnú, podstatnú, okrem toho obhajca opakovane nahliadal do spisu, z čoho objektívne nie je možné vyvodiť záver, že by si svoje povinnosti obhajcu obvineného riadne neplnil, čo by malo zakladať dôvod straty dôvery obvineného voči obhajcovi). Obdobne tak závažný nedostatok na strane postupu obhajcu, či stratu dôvery neodôvodňuje ani vyjadrenie matky obvineného, že na obhajcu podá sťažnosť z dôvodu jeho spolupráce s vyšetrovateľom, voči čomu sa obhajca ohradil a tiež konštatoval stratu dôvery aj z jeho strany. Obvinený totiž neznačil žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by mala preukazovať, že si ustanovený obhajca neplní svoje povinnosti, prípadne, že „spolupracuje“ s vyšetrovateľom. Len ničím nepodložené jeho tvrdenie (či tvrdenie jeho matky) nemôže pre nedostatok preukázania závažnosti opodstatňovať vznik nedôvery, ale ani dôvod pre oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania. Obvinený nemá nárok na výber obhajcu, ak obhajcu ustanovuje súd. Ak obvinený nie je spokojný s výberom súdu, vždy má možnosť obhajcu si na svoje náklady zvoliť sám, pričom výber ustanoveného obhajcu súdom (spravidla prostredníctvom elektronických prostriedkov zabezpečujúcich rovnomerné pridelovanie vecí advokátom) nie je možné obchádzať oslobodzovaním obhajcov od povinnosti obhajovania na základe nie skutočne závažných dôvodov. V tomto zmysle je taktiež vecou profesnej odolnosti obhajcu, aby nekonštatoval stratu dôvery na svojej strane z akéhokoľvek nepodstatného dôvodu, na podklade ničím nepodloženého tvrdenia obvineného alebo jeho blízkych zjavne s cieľom dosiahnuť zmenu obhajcu, na ktorú obvinený nemá (bez preukázania závažných dôvodov) nárok.

A obdobne tak obsah spisu, okrem ničím nepodloženého tvrdenia obvineného, nenasvedčuje tomu, že by obhajca mal mať vedomosť o dôvode zaujatosti vyšetrovateľa a mal byť na túto skutočnosť obvineným opakovane upozorňovaný. Napokon nič dovolateľovi nebránilo, aby námietku zaujatosti vyšetrovateľa vzniesol sám, avšak neurobil tak, čo jeho tvrdenie, že túto skutočnosť opakovane obhajcovi oznamoval

zásadným spôsobom spochybňuje, a to až do tej miery, že ju nie je možné považovať za pravdivú.

Obvinený ďalej namietal, že napriek tomu, že si zvolil obhajcu 29. novembra 2022, o čom vyrozumel aj vyšetrovateľa pri preštudovaní spisu (do spisu doložil plnú moc), nebolo jeho zvolenému obhajcovi umožnené zúčastniť sa tohto úkonu (preštudovania vyšetrovacieho spisu) a tento úkon vykonal ustanovený obhajca, čím podľa názoru obvineného došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. Dodal, že zvolený obhajca nemal informácie o dátume preštudovania spisu, pričom túto informáciu mu obvinený nemohol poskytnúť a napriek tomu, že zvolený obhajca požiadal o prístup k spisu, toto mu bolo umožnené až 2. decembra 2022.

Podľa § 43 ods. 3 Trestného poriadku skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je však povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom.

Podľa § 36 ods. 4 Trestného poriadku za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania.

Z predloženého spisového materiálu plynie, že obvinený sa spolu s jeho ustanoveným obhajcom zúčastnil na preštudovaní spisu 30. novembra 2022 o 09.00 hod. v budove Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody Žilina, pričom zo spisu taktiež vyplýva, že Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši, odbor kriminálnej polície (ďalej aj „okresné riaditeľstvo“), bolo plnomocenstvo zvoleného obhajcu JUDr. Jaroslava Kiapeša doručené 30. novembra 2022 [z obsahu zápisnice o preštudovaní spisu plynie, že obvinený predložil plnú moc vyšetrovateľovi na založenie do spisu pred začatím tohto úkonu (preštudovania spisu)].

Z prezenčnej pečiatky okresného riaditeľstva nie zrejmé, o ktorej hodine presne mu bolo dotknuté plnomocenstvo doručené (predložené), každopádne však vzhľadom na to, že bolo udelené o ôsmej hodine 30. novembra 2022, okresnému riaditeľstvu mohlo byť predložené najskôr v tom čase, z čoho je potom zrejmé, že spomínané plnomocenstvo bolo okresnému riaditeľstvu predložené najskôr jednu hodinu pred plánovaným úkonom, o ktorom bol obvinený vyrozumieť 25. novembra 2022, pritom z citovaného ustanovenia § 36 ods. 4, text za bodkočiarkou, Trestného poriadku, plynie, že pri zmene obhajcu nie je zvolenie si obhajcu dôvodom na zmenu už nariadeného termínu úkonu trestného konania s tým, že dotknutého úkonu sa zúčastnil (aj keď ustanovený) obhajca, ktorý bol ešte povinný obvineného zastupovať, kým zvolený obhajca obhajobu obvineného skutočne neprevezme. Postupom orgánov činných v trestnom konaní preto k porušeniu práva obvineného na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom nedošlo.

Nad rámec uvedeného, len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že aj keby snád postupom orgánov činných v trestnom konaní k porušeniu práva na obhajobu pri úkone preštudovania spisu došlo (čo nie je prípad prejednávanej veci), zvolený obhajca mal možnosť sa s obsahom spisu oboznámiť, vyjadriť sa k nemu, prekladať návrhy, dôkazy, opravné prostriedky a podobne v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, ako aj súdom odvolacím, preto takéto porušenie práva obvineného na obhajobu nie je možné považovať za závažné, zásadným spôsobom.

Obvinený namietal, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nespĺňajú požiadavky uvedené v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku (náležité odôvodnenie), čo primárne odôvodňoval poukazom na skutočnosť, že zistená dôkazná situácia je predpokladom pre iný právny záver, nie taký, aký vyvodil okresný súd o jeho vine, ktorý (okresný súd) síce vykonal na hlavnom pojednávaní potrebné dôkazy, ale z týchto vyvodil nesprávne závery, keď obvineného uznal za vinného.

Z uvedeného je zrejmé, že hoci obvinený v tejto súvislosti tvrdil, že namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, v skutočnosti im však takýmto spôsobom vytýkal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, z nich vyvedené nesprávne závery a nesprávnu právnu kvalifikáciu

skutku ako trestného činu, ktorú ustálili na podklade vykonaných dôkazov, čo by mohlo byť predmetom posudzovania skôr dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nie však podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, s čím sa najvyšší súd vysporiadal nižšie.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený zjavne dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ale ani žiaden iný) nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Úspešné uplatnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu predpokladá, že v prejednávanej veci konala alebo rozhodovala vylúčená osoba, ktorá je zároveň z procesného hľadiska nositeľom postavenia orgánu činného v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), sudcu alebo prísediaceho.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Pomerom úradnej osoby k prejednávanej veci je najmä vzťah prezentovaný záujmom úradnej osoby na výsledku prejednávanej veci, napríklad z dôvodu, že v takejto veci vystupuje ako poškodený alebo poškodeným je jej blízky príbuzný, alebo vzťah založený na situácii, že úradná osoba bola svedkom prejednávanej veci a podobne.

Pomerom k osobe, ktorej sa úkon týka, jej zástupcovi, prípadne k inému orgánu činnému v tomto konaní môže byť napríklad vzťah príbuzenský, úzko priateľský alebo prípadne naopak nepriateľský, opierajúci sa však o konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné takýto pomer vyvodiť.

Vždy však ide o okolnosti, ktoré bránia byť sudcovi vo veci, či už subjektívne alebo objektívne nestranným.

Okolnosti, ktoré bránia úradnej osobe objektívne byť nestrannou, nastávajú nezávisle od jej vôle, vyvolávajú však oprávnené pochybnosti o jej nestrannosti, so zreteľom napríklad na štatút, či funkcie, ktoré vo veci vykonávala a aj keby úradná osoba subjektívne bola nestrannou, nemôže vo veci pre ich existenciu konať v zmysle „teórie zdania“, podľa ktorej nestačí, že úradná osoba je subjektívne nestranná, ale musí sa taká aj objektívne javiť stranám v konaní.

Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak a spravidla sa posudzuje podľa správania úradnej osoby.

S ohľadom na existenciu Ústavou Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 1 zákona číslo 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov) garantovanú zásadu zákonného sudcu, však musí ísť o taký výnimočný dôvod, ktorý spôsobuje, že v konkrétnej trestnej veci bude lepšie zabezpečené uplatnenie základných zásad trestného konania prostredníctvom iného sudcu. Teda sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezáujato a spravodlivo.

Ako to už bolo vyššie naznačené, pri riešení otázky nestrannosti sudcu je nutné zohľadniť aspekty tak subjektívneho, ako aj objektívneho charakteru (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Piersack proti Belgicku), pritom pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak s tým, že na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti sa vyžaduje dôkaz o skutočnej zaujatosti (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Hauschildt proti Dánsku). Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho

stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov v zmysle už spomínanej tzv. teórie zdania nezaujatosti, podľa ktorej spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná, nestačí teda, že sudca je objektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudská práva Delcourt proti Belgicku), pričom vždy je treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudská práva Pullar proti Spojenému kráľovstvu) s tým, že relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych, dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť však nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. V tejto súvislosti je potrebné brať na zreteľ skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti, preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu a znamenala by dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí, môže aj pri zohľadnení už spomínanej tzv. teórie zdania nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že vzťah sudcu k danej veci, k stranám v konaní alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne (primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 332/2008).

Aj keď vyššie uvedené teoretické východiská sa zameriavajú najmä na osobu sudcu, pre vylúčenie ďalších úradných osôb vymedzených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku v zásade platia tie isté princípy.

O námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku).

Obvinený v tejto súvislosti namietal zaujatosť vyšetrovateľa, kpt. Mgr. T. P., pretože vystupoval ako poškodený v trestnom konaní, ktoré bolo proti obvinenému v minulosti vedené s tým, že obvinený bol v tomto konaní aj odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. OT/25/2016, z 1. júna 2016 (právoplatným toho istého dňa) pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Aj v tejto súvislosti je nutné v prvom rade poukázať na ustanovenie § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku, v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

O skutočnosti, že skutok v prejednávanej veci bude vyšetrovať vyšetrovateľ kpt. Mgr. T. P. sa obvinený dozvedel už 13. júna 2022, kedy prevzal uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, avšak prvýkrát na prípadnú zaujatosť vyšetrovateľa poukázal až v podanom dovolaní, teda zjavne nie bezodkladne. Vzhľadom na skutočnosť, že námietku zaujatosti môže vzniesť aj obvinený (nič mu v tom nebránilo), neobstoja tvrdenia, že vyšetrovateľa nenamietal, pretože to mal urobiť jeho ustanovený obhajca, ktorého na to upozornil, no napriek tomu tak neurobil (ustanovený obhajca). V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že jedným z dôležitých predpokladov pre úspešné uplatnenie námietky zaujatosti plynúcich z ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku je okrem iných aj včasnosť jej uplatnenia (teda jej vznesenie v blízkej, bezprostrednej, časovej súvislosti potom, čo sa o dôvode zaujatosti namietajúca osoba dozvedela), ktorý (predpoklad včasnosti) v prejednávanej veci obvineného splnený nebol.

Ako to už bolo vyššie uvedené, obvinený, ktorému v dovolacom konaní namietané okolnosti sú známe

už v pôvodnom konaní a napriek tomu ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, v rámci ktorého by ich bolo možné napraviť, neuplatní, dáva týmto jednoznačne najavo, že ich nepovažuje za spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť jeho postavenie, či spôsobiť mu zásadnú ujmu na jeho právach. Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, je určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok, pričom takýmto vadami nemôžu byť vady, ktoré obvinený v štádiu odvolacieho konania nepovažoval za tak závažné, aby sa ich nápravy napriek ich poznaniu domáhal (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 57/2007 a k otázke súladnosti citovanej právnej úpravy podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku s Ústavou Slovenskej republiky rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2016 z 15. júna 2016).

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Napriek tomu nad rámec uvedeného, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že, ako na to poukázal už prokurátor vo svojom vyjadrení, ktoré bolo obvinenému doručené, vyšetrovateľ bol pri policajnom zákroku atakovaný odsúdeným bez spôsobenej ujmy na zdraví s tým, že išlo o bežný rutinný zákrok v službe. Okrem toho, že aj policajt musí vykazovať určitú mieru profesnej odolnosti, obvinený za tento útok na vyšetrovateľa bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. OT/25/2016, z 1. júna 2016 (právoplatným toho istého dňa), pričom bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý aj vykonal, preto policajtovi ako poškodenému bolo už v roku 2016 poskytnuté primerané zadosťučinenie, čím došlo k náprave narušenia riadnych spoločenských vzťahov práve útokom obvineného na policajta (vyšetrovateľa). Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj skutočnosť, že od odsúdenia obvineného v konaní, v ktorom vyšetrovateľ vystupoval ako poškodený, vo vzťahu k začatiu vyšetrovania prejednávanej veci uplynulo 6 rokov, teda značná doba, je nutné s prokurátorom súhlasiť, že táto skutočnosť (spor medzi vyšetrovateľom a obvineným) už v súčasnosti (respektíve v čase realizácie vyšetrovania dotknutým vyšetrovateľom) nevzbudzovala ani z objektívneho hľadiska dôvodné pochybnosti o nezaujatosti vyšetrovateľa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad

rozhodnutia ESĽP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Nezákonnosť vykonaných dôkazov odôvodňoval obvinený poukazom na skutočnosť, že ho pri procesných úkonoch v prípravnom konaní zastupoval ustanovený obhajca aj napriek tomu, že mal byť, podľa názoru dovolateľa, oslobodený od povinnosti obhajovania obvineného a že jednotlivé úkony prípravného konania vykonával, podľa názoru dovolateľa, zaujatý vyšetrovateľ, pričom takto získané dôkazy sa stali podkladom rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd, ako to už bolo vyššie uvedené, nedospel k záveru, že ustanovený obhajca mal byť v prejednávanej veci oslobodený od povinnosti obhajovania v prípravnom konaní a že úkony prípravného konania vykonával zaujatý vyšetrovateľ, dôkazy vykonané v prípravnom konaní za takejto situácie nie sú dôkazmi vykonanými v rozpore so zákonom, a preto vyššie uvedenou argumentáciou obvineného k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zjavne nedošlo.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda situácia, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Použitia tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ v podanom dovolaní síce výslovne nedomáhal, avšak podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Pokiaľ obvinený napádal hodnotenie vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa, nimi vyvedené skutkové závery ponúkajúc pritom vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné skutkové závery (odlišné od hodnotenia a záverov súdov nižších stupňov), tieto skutočnosti dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže v dovolacom konaní, ako to už bolo uvedené, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť, pričom súdy nižšieho stupňa, dostatočným spôsobom, objasnili svoje úvahy vedúce ich k záveru o vine a treste obvineného, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne.

Rovnako tak námietkou skutkového charakteru je aj nespokojnosť obvineného s nepoužitím zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ („in dubio pro reo“). Aplikácia uvedenej zásady totiž prichádza do úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov, avšak, ako to už bolo vyššie uvedené, námietky týkajúce sa hodnotenia dôkazov sú námietkami skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu, ako to už bolo niekoľkokrát konštatované, vyňaté s ohľadom na znenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku (správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

Pokiaľ obvinený namietal, že výpoveď poškodenej o údajnom znásilnení nebola žiadnym spôsobom verifikovaná, prípadne potvrdená inými dôkazmi, ale bola vyvrátená výsluchmi obvineného a svedka W. (avšak súd im neuveril), pritom svedok W. okrem iného uvádzal, že deň potom, čo mala poškodená s obvineným pohlavný styk, sa sťažovala, že po styku krvácala, ale neuvádzala, že by mala styk bez jej súhlasu, znaleckým posudkom znalkyne MUDr. I. B. (z ktorého vyplynulo, že zranenia poškodenej vznikli s najväčšou pravdepodobnosťou pri dobrovoľnom pohlavnom styku), posudkom znalca PhDr. L. F. (ktorý konštatoval zvýšený sklon poškodenej k teatrálnosti a predvádzaniu sa), pričom dôveryhodnosť výpovede poškodenej znižuje aj vyjadrenie svedkyne Q., ktorá uviedla, že poškodená si v minulosti veľmi vymýšľala, preto s ňou prerušila kontakt, výpoveď svedka U., ktorý uviedol, že sa po odsúdení „liepala“ s tým, že poškodená sa navyše mala snažiť ovplyvniť svedkyňu Q., aby nehovorila čo sa dialo pred bytovkou 8. júna 2022, čo vyplývalo zo SMS komunikácie, k tomu je potrebné uviesť, že ani tieto námietky, ktorými sa obvinený snažil spochybniť skutkové závery, ku ktorým dospeli súdy nižšieho stupňa, a následne ponúkal vlastné závery, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú.

Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)] v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa

príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Súdy nižšieho stupňa (najmä okresný súd) zrozumiteľným spôsobom vysvetlili, že záver o vine obvineného založili v prvom rade na výpovedi svedkyne - poškodenej M. A. poukazujúc pritom na špecifický charakter sexuálnych trestných činov, ktoré sa spravidla odohrávajú len za účasti ich páchatel'a a poškodeného/ej, preto logicky ťažiskovým usvedčujúcim dôkazom bude výpoveď poškodeného/ej, ktorá navyše v prejednávanej veci je v súlade s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, keďže v krátkej časovej súvislosti sa poškodená s tým, že bola obvineným znásilnená, zdôverila štyrom ďalším svedkom, a to L. E., svojej matke L. A., R. U. (predtým Q.) a dokonca aj v tom čase priateľke obvineného S. P., pričom jej výpoveď je konzistentná bez výraznejších odchýlok a nespochybnili ju ani závery znaleckého dokazovania, keďže zranenia, ktoré boli u poškodenej zistené, mohli podľa vyjadrenia znalkyne MUDr. I. B. vzniknúť aj pri nedobrovoľnom pohlavnom styku s tým, že všeobecná vierohodnosť poškodenej bola, podľa vyjadrenia znalca PhDr. L. F., zachovaná.

Je pravdou, že znalkyňa MUDr. I. B. uviedla, že zranenia poškodenej mohli vzniknúť aj pri dobrovoľnom pohlavnom styku [vzhľadom na to, že ustálenie skutkového záveru, či v prejednávanej veci išlo o ne/dobrovoľný pohlavný styk patrí na podklade vyhodnotenia vykonaného dokazovania len súdu (nie znalcovi), je pre hodnotenie dôkaznej situácie nepodstatné, že dotknutá znalkyňa vyjadrila svoj názor, že išlo o dobrovoľný pohlavný styk], ďalej je pravdou, že znalec PhDr. L. F. konštatoval u poškodenej snahu javiť sa v lepšom svetle, sklony k dramatizácii, k fantazijnému a účelovému spracovávaní prežitých udalostí, že poškodená sa snažila ovplyvniť svedkyňu R. U. (predtým Q.), tieto skutočnosti však súdy nižšieho stupňa nepovažovali za tak zásadného významu, aby významným spôsobom znížovali dôveryhodnosť tvrdení poškodenej, keďže u nej (poškodenej) nezistili žiaden motív, pre ktorý by chcela obvinenému uškodiť a nepravdivo vypovedať, v rozumnej časovej súvislosti obvinený s poškodenou nemali žiadne konflikty či nezhody, neudržiavali dlhodobý kontakt (tvrdenie obvineného, že išlo o pomstu za rozchod, vyhodnotili súdy nižšieho stupňa ako neuveriteľné, logicky, akceptovateľným spôsobom z dôvodu, že k rozchodu došlo dávno pred ôsmimi rokmi, preto niet rozumného dôvodu, prečo by poškodená s pomstou vyčkávala tak dlho, pričom ďalší dôvod tvrdený obvineným, že pri styku mal poškodenú označiť menom svojej aktuálnej priateľky, nebolo ničím preukázané a nepotvrdil ho ani svedok D. W., ktorý ho podľa vyjadrenia obvineného mal počuť), keď navyše znalec PhDr. L. F. konštatoval zachovanie všeobecnej vierohodnosti poškodenej a hlavne v súvislosti so skutkom konštatoval u nej (poškodenej) strednú mieru úzkosti a depresie (ak by malo ísť o styk dobrovoľný, nebol by dôvod pre úzkosti a depresie).

Zároveň v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zodpovedanie otázky, či svedok v konkrétnom prípade svojej konkrétnej výpovede ne/hovorí pravdu (ide o hodnotenie vykonaného dokazovania) prináleží len súdu, nie znalcovi. Úlohou znalca z odboru psychológia je vyjadriť sa najmä vo všeobecnej rovine, či s ohľadom na rozumové, intelektové schopnosti vypočúvanej osoby, jej rozumovú a mravnú vyspelosť, štruktúru jej osobnosti, charakterové vlastnosti a podobne je schopná správne vnímať, zapamätáť si a reprodukovať prežité udalosti, či má sklony javiť sa v lepšom svetle, či má sklony k fabuláciám, konfabuláciám, účelovému spracovávaní prežitých okolností a podobne. Zároveň je možné, aby sa znalec vyjadril aj k svojim zisteniam v rámci znaleckého dokazovania (vyšetrenia poškodenej osoby), ku ktorým dospel počas rozhovoru s poškodenou osobou ohľadom skutkových okolností napríklad v smere, či jej neverbálne prejavy sú v súlade s obsahom jej slovného prejavu, čo by mohlo poslúžiť ako podklad pre záver súdu, či v tomto konkrétnom prípade poškodená osoba ne/hovorí pravdu, rovnako tak nie je vylúčené, aby znalec poukázal na rozpory v tvrdeniach poškodenej osoby počas rozhovoru so znalcom v porovnaní s jej výpoveďou v prípravnom konaní tvoriacom súčasť spisu, s ktorým sa znalec oboznámil, v žiadnom prípade však nie je úlohou znalca vzniknuté rozpory odstraňovať (to je úloha súdu) a za týmto účelom poškodenú osobu zvlášť v postavení zraniteľnej osoby opakovane vypočúvať ohľadom skutkových okolností a tak prispieť k jej druhotnej viktimizácii [druhotnou viktimizáciou sa rozumie ujma, ktorá obeti vznikla v dôsledku konania alebo nekonania orgánu verejnej moci, subjektu poskytujúceho pomoc obetiam, poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, znalca, tlmočníka, obhajcu alebo oznamovacích prostriedkov - § 2 ods. 1 písm. f) zákona číslo 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Preto skutočnosť, že

poškodená odmietla opakovane pred znalcom popisovať priebeh skutkového deja, pochybnosti o jej dôveryhodnosti nevyvoláva.

Obdobne tak okresný súd logickým, akceptovateľným spôsobom vysvetlil, že pochybnosti o dôveryhodnosti tvrdení poškodenej, podľa jeho názoru, zásadným spôsobom nevyvolávajú ani rozpory v jej výpovedi týkajúce sa času, kedy k znásilneniu došlo, vzhľadom na to, že samotná poškodená uviedla, že čas nesledovala s tým, že s ohľadom na prežité udalosti tak špecifického charakteru nie je možné od nej spravodlivo požadovať, aby si presné časové údaje zapamätala.

Pokiaľ ešte obvinený v podanom dovolaní namietal, že poškodená najprv uvádzala, že k znásilneniu malo dôjsť 8. júna 2022 a následne už tvrdila, že sa tak stalo 9. júna 2022, k tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že v priebehu konania pred súdmi nižšieho stupňa na túto skutočnosť, a to ani v podanom odvolaní obvinený výslovne nepoukazoval, preto ani súdy nižšieho stupňa na túto skutočnosť výslovne nereagovali, z celkovej koncepcie dôvodov ich rozhodnutí je však zrejmé, že ani táto skutočnosť s ohľadom na dôkaznú situáciu, o ktorú sa výrok o vine obvineného opiera, na neexistenciu motívu na strane poškodenej uškodiť obvinenému, na zistenie depresie strednej úrovne u obvinenej, ani táto nepresnosť vo vyjadrení poškodenej nevzbudzuje pochybnosti zásadného charakteru o pravdivosti jej tvrdení, keď navyše nie je sporné, že obvinený a poškodená sa stretli dva dni po sebe, čo nepochybne vyplýva tak z výpovede poškodenej, ako aj obvineného, pritom tak poškodená, ako aj obvinený sa zhodli v tom, že v niektorý (následný) deň obvinený poškodenú opätovne vyhľadal a ich výpovede sa rôznia „len“ v tom, či k znásilneniu došlo alebo nie.

Obdobne tak súdy nižšieho stupňa nevyhodnotili ako skutočnosť zásadného významu, ktorá by mala podstatným spôsobom znížovať vierohodnosť výpovede poškodenej, fakt, že znásilnenie oznámila s odstupom pár dní s ohľadom na už okresným súdom spomínaný špecifický charakter trestného činu znásilnenia, zasahujúceho do intímnej sféry poškodenej osoby, keď je pochopiteľné, že poškodená osoba pri predstave budúceho trestného stíhania spojeného s opakovaným vybavovaním si nepríjemných zážitkov v pamäti v prítomnosti cudzích osôb váha s oznámením trestného činu. V prejednávanej veci je v tejto súvislosti dôležité, že s krátkym časovým odstupom sa poškodená so znásilnením zdôverila štyrom ďalším osobám. Pokiaľ poškodená tvrdila, že trestné oznámenie podávala až v nedeľu, pretože sa bála obvineného a aj toho, že ublíži jej rodičom (strana 5, odsek prvý rozsudku okresného súdu), aj toto jej tvrdenie je logické, akceptovateľné, keďže v osobe obvineného ide o opakovane súdne trestaného človeka za rôzne trestné činy, a to aj násilného charakteru majúce stupňujúci charakter, ako na to upozornil už súd prvého stupňa (strana 27 jeho rozsudku), keď obvinený bol v minulosti právoplatne odsúdený za trestný čin nebezpečného vyhrážania, potom výtržníctva a ublíženia na zdraví s tým, že trestného činu znásilnenia sa dopustil po uplynutí cca šiestich mesiacov po vykonaní trestu odňatia slobody uloženého mu za trestný čin ublíženia na zdraví. A pokiaľ obvinená váhala zo strachu alebo s ohľadom na vyššie spomínaný špecifický charakter trestného činu znásilnenia oznámiť ho orgánom činným v trestnom konaní, je pochopiteľné, že oblečenie a ďalšie veci, na ktorých sa nachádzali biologické stopy vyprala, bez ďalšieho úmyslu a je skutočne nepodstatné, či poškodená mala alebo nemala na sebe podprsenku s tým, že poškodená, ako to vyplýva z rozsudku okresného súdu (strana 4, 5, 6) dostatočne zrozumiteľným, logickým a akceptovateľným spôsobom vysvetlila (čo súdy nižšieho stupňa akceptovali), prečo obvineného do bytu v deň znásilnenia pustila, aj keď to pôvodne nemala v úmysle, a to z dôvodu, že kričal, búchal, zvonil a poškodená nechcela, aby rušil susedov.

Obvinený v podanom dovolaní ešte namietal nelogickosť a rozpor so základnými pravidlami formálnej logiky v hodnotení vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa, pokiaľ okresný súd dôvodil, že neuveril tvrdeniam svedka D. W., pretože bol pod vplyvom alkoholu, poukazujúc pritom na skutočnosť, že aj samotná poškodená alkoholické nápoje požívala, teda pod ich vplyvom bola. V tomto smere je nutné obvinenému prisvedčiť, že pokiaľ nie je vykonaným dokazovaním preukázané, že vypovedajúca osoba bola pod vplyvom alkoholu do takej miery, že jej už bránila v schopnosti správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežité udalosti, len samotná skutočnosť, že vypovedajúca osoba vnímala určité skutkové okolnosti pod vplyvom alkoholu pravdivosť jej tvrdení zásadným spôsobom neznižuje, zvlášť za situácie, že rovnako pod vplyvom alkoholu bola aj samotná poškodená. Z vykonaného

dokazovania v prejednávanej veci, a to konkrétne z výpovede samotného svedka D. W. však plyní, že dotknutý svedok, podľa jeho vlastného vyjadrenia, mal problém so zapamätaním si a vybavením si určitých skutočností v pamäti práve z dôvodu, že mal dosť vypité, sám svedok teda uvádzal, že bol pod takým vplyvom alkoholu, že mu tento bránil v správnom zapamätaní si a reprodukovaní prežitých udalostí (strana 7, odsek 1 rozsudku súdu prvého stupňa), čo už dôvodom pochybností o pravdivosti jeho tvrdení je, naopak žiaden dôkaz nenasvedčuje tomu, že by poškodená v takom stave byť mala (pod takým vplyvom alkoholu, že by jej to malo brániť v správnom vnímaní, zapamätaní si a reprodukovaní prežitých udalostí). Navyše okresný súd okrem vplyvu alkoholu, ako dôvod, že tvrdeniam svedka D. W. a obvineného neuveril, uviedol aj konkrétne významné rozpory v ich výpovediach (strana 23, odsek 3 rozsudku súdu prvého stupňa). Okrem toho je zjavné, že v osobe obvineného a dotknutého svedka išlo o osoby v kamarátskom alebo obdobnom vzťahu, keďže z ich výpovedí je zrejmé, že spolu trávili čas požívaním alkoholických nápojov, návštevami príbuzných a známych, čo samé osebe síce dôvodom pre nižšiu mieru dôveryhodnosti svedka D. W. nie je, avšak v kontexte vyššie uvedeného už aj táto skutočnosť získava na význame. Preto dôvody, na podklade ktorých súdy nižšieho stupňa tvrdeniam svedka D. W. neuverili, nie je možné považovať za svojvoľné, arbitrárne, v rozpore s princípmi formálnej logiky.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený L. U. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), ale ani písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.